

mata õnnetuse läbi ära wõis kaduda, enne kui suurem warandus nende kätte sai. Nüüd, kus nemad isanda wihastamisest nägid, kuidas ta oma kulul raha üksi wälja tahtis wõtta, korteri ja toidu eest neile kõik lubas kätte tasuda, ja pealegi weel enne suurema osa jagamist igamehe lepituse hinda ära maksta, nüüd — läks meeste süda julgeks ja rõemfaks. Enne kui nemad poole tunni wanemaks saanud, näitis nende sõbrus palju palawam ja kindlam kui enne tülitsemist oli olnud. Ja kui Hans kartlikul keelel seltsimeestele tunnistanud, kuidas temal omast nõwust tarwitut lepituse hinda ei pidand olema, ja sellepärast Tallinna tahtis minna, kus temal tuhat rubla ühe ustatava kaupmehe käes intressi peal ütles olewad. Seal ütles kurbjas:

„Riskipärast tühja acawiitmist tahate ette wõtta? Wana Willem räägib igaühele tõi, olgo sakš ehk talupoeg; Willem neid ei kardad; tema kufur on rassem, kuidas kadunt wana herra ütles. Teil ei ole kopikat lepituse hinda tarwis, mina maksan teie eest wälja, mis wana Willemil pisoke asi on.“

Hans tõrkus paludes tül aega wasto, kippus ennemine Tallinna minema ja omast rahast niipaljo kui tarwis wälja wõta. — Aga kurbjas ei annud järele, waid palus seda pisokest laeno lühikese aega peale sõbruse tähaks wasto wõta.

Isand ütles: „Meie ettetallitamised on nüüd kõik hästi korral, sellepärast ei taha meie enam pikemalt aega wiita, waid neljapäawal nädala pärast

rahahaugo ülesse wõta. Kolme ehk nelja päawaga loodan wiimsed tööd lõpetada. Ülehomme lähän Paide, kust Apteeki herra käest suitsetamise rohtusi, ja paar loodi elawat hõbedat ostan, mis ükfi meil weel pundub.“

Mis need maksawad? küsis mõlder.

„Pisoke asi!“ — kostis isand — „Kõik koto arwates wõib 12 ehk 15 rubla hõbedat maksta. Seda tasun omast taskust, olgo se rõemo eest, mis tallitamine mulle saadab.“

Ei se lähä lorda, armas isand! hüüdsid mehed ühest suust: meie tahame heäl meelel kõik rahakulud enda peale wõta, ja ei taha teie poolt muud abi, kui tarkust.“

Nõnda üteldes andsid aidamees, kurbjas ja mõlder igaüks wiis rubla hõbedat suitsetamise rohtude tarwis isandalle; siis täideti puntsi klaasid uueste täis ja wõsteti magusat jutu. Tark isand, kes täna õhtul wäga lustiline näitas, jutustas seda kentsakat lugu, mis nüüd tuleb.

„Lõune pool Urjo maal elas kahesümne wie aasta eest üks elatanud wanarauk, keda rahwas mitmes kihelkonnas tundis ja Wieli Lõnuks kutsus. Tema oli noorel põlwel wäga osaw ja kuuluis wioli mängija olnud, kes kuskil pidude peal ei puundunud, ja keda kui lapse-arsti ühest kohast teisi weeti. Ega wõinud sel aeral kuskil pulme, talgud ehk muud lusti pidusi olla, kus Lõno kema pilli heäl rahwal jalge lõpsates ei kergitanud. Mis wana Wioli Lõno